

De tudende tog

På strækningen fra Bangkok mod syd og med ultimativ endestation i Singapore følger jernbanen til at begynde med gerne kysten. Ikke helt ude ved vandet, men nogenlunde tæt på, og stationen i byer som Hua Hin og Prachuap Khiri Khan ligger måske en kilometer eller to inde i landet.

Jeg kan godt lide at bo centralt i byerne, hvor der er et udvalg af restauranter og barer tæt på, og derfor er jeg ofte indlogeret på et hotel mellem havnen og stationen, hvor jeg kan høre, når et tog kommer forbi. For i Thailand tuder togene både før ankomst og efter afgang, og indimellem, hvis toget gør ophold et stykke tid, tudes der også en gang eller to imens.

Det tænder kortvarigt et smil indeni, hver gang jeg fra mit hotel hører denne tuden. En lokkende lyd fuld af genkendelse og en rar fornemmelse af planmæssighed. Især om natten, eventuelt ude på de små timer, er de tudende tog en glæde.

I nogle tilfælde er jeg indkvarteret så tæt på jernbanen, at jeg ikke bare kan høre togenes tuden, men også bevægelsen på svellerne og opbremsningen inden perronen. Så sker det, at tanken om toget slår igennem og jeg forestiller mig hele ritualer af passagerer med bagage, skrattende højtalere og det, der ellers hører med til et ophold på en station.

Og så fløjten. Den definitive lyd af afgang. Nu sker det, afsted og væk og endelig denne tuden lige efter af sidste farvel.

Det er muligvis i virkeligheden sådan, at jeg opsøger hoteller tæt på jernbanen, at jeg ubevidst tiltrækkes af togene. For når jeg en nat er gået ud på balkonen for at ryge og er så heldig at høre et tudende tog, er jeg helt opslugt et kort øjeblik. Det er som om, at togets nærhed er et kærtegn fra det fjerne.

